

SCHIUL ROMÂNESC POATE OBȚINE „PÎRTIE" SPRE OLIMPIADA 1984!

După absența de la Lake Placid, se cer măsuri hotărîte pentru o prezență onorabilă la Sarajevo

Condițiile naturale, geografice și de climă, permit practicarea în țara noastră a sporturilor de iarnă — și în primul rînd a schiului — la un nivel satisfăcător. În ultimii 15 ani, zestrea materială a stațiunilor de sporturi de iarnă din România a crescut considerabil și dacă pe vremuri apelativul „perla Carpaților" dat Sinaiei avea un ecou limitat, apoi astăzi faima Poienei Brașovului, de pildă, are un adevărat răsunet internațional. Numărul hotelurilor, rețeaua mijloacelor mecanice de transport au sporit în proporții care anulează orice prejudecată privitoare la o presupusă neconcordanță între sezonul hivernal limitat în România și posibilitatea de a face schi! Dovadă stă însăși dezvoltarea considerabilă a turismului internațional de iarnă pe meleagurile noastre. Pe pîrtiile de sub Vîrful cu Dor, pe pantele Clăbucetului, pe toate coclaurile Postăvarului, dar și în multe alte zone carpatine, de la Borșa și Vatra Dornei, pînă în Apuseni, Paring și Semenic, tot mai mulți cetățeni, de toate vîrstele, își dedică timpul liber alunecatului pe tălpicile alcătuite din lemn, astăzi din sofisticate fibre sintetice. Asistăm, în general, la un fenomen mai ușor sesizabil cu prilejul vacanțelor școlare de iarnă — la o creștere sensibilă a gustului pentru schi, la o orientare favorabilă a mentalității sportive spre practicarea unei discipline admirabile din toate punctele de vedere.

Cu o bază de masă lărgită, ar trebui să fie îndeplinite condițiile pentru trecerea la atingerea performanțelor. Schiul românesc a fost prezent în arena olimpică încă din 1936. De atunci, fondiștii au numărat 4 prezențe, iar schiorii alpini chiar 7, cu cele mai bune rezultate înregistrate la : ștafeta de 4x10 km — locul 10 (în 1952), slalomul special — locul 20 și slalomul uriaș masculin — locul 26 (ambele în 1972). După mulți ani, pentru prima oară, schiorii români au absentat de pe pîrtiile întrecerilor olimpice, la Lake Placid. **DE CE ?** Dar mai ales, important e să aflăm : **ce este necesar pentru ca schiul românesc să fie prezent, onorabil, la ediția din 1984, de la Sarajevo, a Jocurilor Olimpice de iarnă ?** Iată întrebările pe care le-am adresat mai multor specialiști și factori de răspundere, în cadrul unei mese rotunde organizate cu ocazia Campionatelor balcanice de schi de la Poiana Brașov.

Numai obiectivul mobilizează!

DAN CRISTEA, maestru al sportului, multiplu campion al României la schi alpin, fost concurent olimpic : „Dacă ar fi să trec în revistă situația schiului alpin din anii care i-am practicat eu, ar trebui să fac amara constatare că înainte aveam materiale proaste, modeste (noi încă purtam bocanci cu șireturi) și totuși ne băteam în concursuri ; acum, tinerilor schiori de performanță nu le mai lipsește nimic din echipamentul modern, ei sînt la fel dotați ca — de exemplu — Popanghelov sau Krizaj, dar nu mai participă la întreceri de anvergură. A fost o vreme cînd eu ajunsesem la foarte bune puncte F.I.S. și aș fi putut, poate, progresa, cu puțin mai mult curaj din partea federației. Dar nu-i nimic, acum e rîndul celor mai tineri, și avem destui de talentați și cu o pregătire de bază bună. **Ceea ce le lipsește acestor candidați pe drumul gloriei sportive este o importantă completare a perioadei de zăpadă.** El ar trebui să aibă posibilitatea de a ieși pe pîrtii și în lunile octombrie-noiembrie. Și nu în ultimul rînd, cred că unui tînăr schior aspirant îi sînt necesare întîlnirile de [illegible]. **Lipsa de obiectiv** (în fond lipsa de concursuri de oarecare importanță) **nu mobilizează. Dimpotrivă !"**

Pentru noi și vara e sezon

FRANCISC BONIȘ, profesor de educație fizică, antrenor de schi la Clubul sportiv școlar Miercurea Ciuc : „Atunci cînd am apărut cu copiii mei pe pîrtiile marilor concursuri din țară, multă lume s-a întrebat cum de au putut cîțiva sportivi necunoscuți din Harghita să înfrunte elita schiorilor români. Eleva mea Maria Balázs a ajuns campioană națională la coborîre, iar tinerele Csilla Péter sau Carmen Cozma, tinerii József Balázs sau Ladislau Bolte se bat pentru titlurile de campioni naționali de juniori la slalom și la combinată alpină. Ei bine, nu există nici un secret, dincolo de **MUNCĂ !** În timpul iernii și noi ne antrenăm, la fel ca ceilalți, pe pîrtiile clasice, participăm la concursurile tradiționale, alături de brașoveni, predealeni. Ceea ce ne deosebește este faptul că noi, odată întorși la Miercurea Ciuc, ne prelungim sezonul pe zăpadă, nu intrăm în vacanță, nu cunoaștem pauza în pregătire, sub pretextul că lipsa zăpezii anulează pofta de schi. Dimpotrivă, noi ne facem pregătirea pe uscat, prin toate anotimpurile. Cred că numai în aceasta constă așa-zisul secret al micilor noastre succese".

Empirismul nu e sfetnic bun

MIHAI BÂRĂ, campion național, maestru al sportului, secretar al C.J.E.F.S. Brașov, președintele Comisiei județene de schi : „Nu poate aspira la mari performanțe decît cine se pregătește în consecință. Iată de ce, primul gînd care-mi vine în minte este acela privind nevoia de a ridica volumul și intensitatea lucrului la toate nivelele, [illegible]. Firește că orice obiectiv [illegible], un schior va susține în primul rînd tot necesitatea promovării [illegible], înscrierea cel puțin în sistemul de turnee al Cupei Europei, pentru acumularea de puncte F.I.S. [illegible] pe care ne vom putea prezenta la marile competiții. Începutul poate fi realizat prin [illegible], prin schimburi, la concursurile din Polonia, Cehoslovacia, Bulgaria sau Iugoslavia. În condițiile de acasă, trebuie să ținem cont de cîteva realități. Antrenorii, specialiștii sînt limitați de un anumit empirism, care nu poate fi învins decît [illegible]. Pîrtiile noastre și mijloacele de transport care le deservesc au diferite nivele și grade de dificultate care — chiar cu elemente optime întrunite — nu permit decît atingerea unei anumite scări valorice [illegible]

Am cam uitat căile performanței...

RADU SCÎRNECI, fost concurent olimpic la schi, antrenor la „Steagul roșu" Brașov : „Schiul are tot mai mulți prieteni, dar [illegible] în schi, ba mai mult, a fost sacrificat schiul de fond în favoarea biatlonului, iar de procurarea (prin concursuri) a punctelor F.I.S. în schiul alpin nu ne-am gîndit nici atunci. Cauzele trebuie căutate prea departe. Am fi putut avea foarte bune școli de schi, cum sînt cele de la Predeal sau Vatra Dornei, acolo unde pîrtia e practic în oraș, dar nu le-am valorificat. [illegible]

[illegible] necesar să participi la concursuri [illegible]

Oare Stenmark așteaptă rînd la teleferic?

KURT GOHN, fost schior, antrenor al lotului național de schi alpin : „Am avut mai multe momente favorabile de a lansa schiul nostru pe orbita marilor performanțe. [illegible]

Fără masă de practicanți — nici medalii!

ALEXANDRU FORȚU, conferențiar univ. la I.E.F.S., vicepreședinte al Federației române de schi-biatlon : „Problema pusă în discuție este extrem de complicată. Ea are la bază atît factori subiectivi, cît și obiectivi. Părerea mea este că schiul de fond poate ajunge mai repede la obținerea unor performanțe bune în timp ce, normal, alți specialiști tind să creadă același lucru despre schiul alpin, despre sărituri ori biatlon. Lucru ce poate fi discutat din diferite, după cum se vede, unghiuri de vedere. Eu mă voi referi doar la schiul de fond. În general, marile rezultate nu se obțin cît ai bate din palme. Un sportiv de performanță, în special la fond, nu se poate forma în 2—3 ani. Federația a luat unele măsuri pentru stimularea activității schiului de fond și sînt convins că în 4—5 ani, dacă se va persevera pe această linie, se va realiza și progresul preconizat. În țară sînt cluburi în care se muncește bine, în special în cele școlare. Schiul de fond se sprijină, totuși, pe destul de puține unități de bază. Iată doar cîteva la care munca de selecție și instruire este bună : Liceul din Predeal, [illegible] rest... Or, se știe fără o masă **mare de schiori, din care să apară marii performeri, este greu de ajuns la medaliile olimpice.** În unele secții se muncește bine și realizările se văd, dar sînt și unii antrenori care nu justifică specializarea aleasă.

Anual pleacă din I.E.F.S. 9—10 profesori de educație fizică cu specializarea schi. Dar, mulți dintre aceștia nu lucrează în specialitatea pentru care s-au pregătit, și nu totdeauna din vina lor. Despre baza materială, despre echipamente și materiale se poate spune că, pînă la un anumit nivel, sînt satisfăcătoare. În schimb, pîrtiile de concurs și antrenament ar trebui jalonate, bornate. Dar nu există scutere pentru marcarea traseelor de fond. Și mai sînt și alte cauze care nu depind totdeauna de federație. Progresul într-o ramură sportivă depinde de mai mulți factori. Pentru J.O. din 1984, de la Sarajevo, **sînt speranțe ca schiul de fond să realizeze obiectivul propus : clasarea în primele șase locuri,** deci, cum se spune, să puncteze".

Campioni și diletanți pe-aceeași pistă?

ION COJOCARU, maestru al sportului, fost campion național : „Azi nu se mai poate face o apropiere, cît de cît, de modul cum schiam noi acum 30—35 de ani. Pe vremea mea, nici nu se pomeneau mijloace de urcare (teleferice, telecabine, teleschiuri) care azi permit să ajungi în vîrful muntelui în cîteva minute și să poți efectua zilnic zeci de coborîri cu schiurile. Cu ani în urmă, schiorii urcau pe jos pentru fiecare antrenament, iar cînd se efectuau mai mult de 2—3 ascensiuni însemna că s-a lucrat foarte mult. Pîrtiile erau amenajate de sportivi și antrenori cu mijloace rudimentare. Azi, aproape nu există stațiune de sporturi de iarnă care să nu beneficieze de mașini speciale de bătătorit zăpada. Pîrtii de schi, omologate de F.I.S., se află la Sinaia și Poiana Brașov. Aici ar trebui concentrată activitatea schiului nostru de performanță. Dar, paradoxal, factorii care răspund de amenajarea și îngrijirea acestor pîrtii valoroase acordă prioritate de folosire turiștilor, schiorii de performanță avînd statut de... tolerați în marea masă a celor care practică schiul de agrement. La Poiana Brașov, nu peste multă vreme, va fi dată în folosință încă o telecabină de mare capacitate. Atunci aglomerația de turiști și de schiori va fi și mai mare. Se știe, pîrtiile de concurs de aici sînt „Sulinarul", cea de sub telegondola din Ruia, pîrtia Lupului și cea de sub teleferic (întrebuințate atît de schiorii de performanță, cît și de începători). Folosirea lor intensă duce la o degradare destul de rapidă, iar operațiile de întreținere trebuie să fie continue, zilnice. Mașinile speciale din dotare au un grad mare de uzură și nu mai pot fi folosite la capacitatea normală. Iată o problemă de stringentă actualitate deoarece acum, la încheierea sezonului de iarnă, pîrtiile intră în reparații, și odată cu ele și... mașinile, care de mult întruneau condițiile de casare. Trebuie oricum să înțelegem că pîrtiile nu pot fi utilizate în același timp de schiorii de performanță și de diletanți. Delimitarea devine absolut obligatorie, dacă vrem ca reprezentanții noștri să aibă evoluții remarcabile în marile competiții".

Federația — la locul de producție!

CONSTANTIN DIACONESCU, șeful catedrei de educație fizică la Universitatea Brașov, fost antrenor de schi la CSU Brașov : „Cred că noi am greșit nu atunci cînd n-am privit în grădina vecinilor, ci atunci cînd nu am valorificat o excelentă experiență românească, aceea a lui Ilie Năstase, plasînd pe orbita valorică individuală cîțiva schiori buni. Și am avut aluat bun acasă : Dan Cristea, Gheorghe Vulpe, Dorin Munteanu, sportivi de aleasă ținută, nu au fost corespunzător vehiculați în zonele performanței internaționale. După opinia mea, remediul stă în două opțiuni : 1. **recunoașterea necesității de a acumula puncte FIS** (prin tineri care pot fi de pe acum nominalizați : Cristinel Bucur, Cătălin Fusulan, Olah sau alții) și 2. **încurajarea antrenorilor buni, tehnicește la înălțimea sarcinilor** (cum ar fi Francisc Boniș, Roșculeț, Bîrsan sau Radu Scîrneci, care poate rămîne un model pentru schiat). Mult mai bine ar trebui concordată creșterea mijloacelor mecanice de transport cu posibilitatea sportivilor de performanță de a avea acces la ele ; nu întîmplător, cu prilejul campionatelor balcanice, am constatat că înaintea orei de start în slalomul uriaș stația telefericului din Poiana își efectua impasibil revizia curentă, deși ea ar fi putut fi realizată la o oră care să nu stînjenească bunul mers al unei mari competiții internaționale ! În privința pregătirii noilor cadre de antrenori, consider că nu este potrivită izolarea la Paring (deci departe de activitatea de vîrf) a studenților IEFS care se specializează în schi. În sfîrșit, pentru că veni vorba, aș propune o măsură de **descentralizare : mutarea federației de specialitate, deci a celei de schi, la locul de producție principal, adică în zona muntoasă, lîngă pîrtii, lîngă schiori !** Astfel, activiștii federației, oricît de vrednici, n-ar mai trebui să fie comis-voiajori, cu costisitoare deplasări săptămînale, în sezon, pe ruta București — Brașov și retur".

Schiul se învață acasă — victoriile afară

MIHAI DRAGOMIRESCU, secretar responsabil al Federației române de schi-biatlon : „Exprim o opinie personală, susținînd că federația noastră a comis cu ani în urmă o gravă greșeală, cînd și-a restrîns activitatea principală în jurul biatlonului și doar a 6 sportivi, trecînd schiul de performanță pe planul secund. Din acea clipă noi am pierdut perspectiva, am rămas fără eșaloane, doar cu cîteva individualități. Nimeni n-a mai avut grijă de juniori în schi. Și, la drept vorbind, cine s-o facă ? În această disciplină ne lipsesc pedagogi de talia lui Corneanu sau Karoly. Din păcate, avem încă antrenori doar cu numele, unii (Brenci, Scîrneci, Bălan, Sumedrea) rămași chiar fără obiect, fără grupe de lucru ! La unii antrenori se simte lipsa de preocupare pentru perfecționarea în specialitate, munca neștiințifică. Iată de ce, încă din 1979, am îndrăznit să ne aruncăm ochii spre toate probele de schi, încurajînd juniorii și începînd totul de la capăt cu antrenori tineri, cum sînt Ștefan Sava, Kurt Gohn, Dan Cristea, frații Ion și Nicolae Dudu, Hartwig Fabritius și alții. Ne-am convins repede că, încurajați, antrenori cvasi-anonimi din diverse colțuri de țară pot produce elemente valoroase, cum s-au dovedit a fi — pentru a da doar două exemple — Emilia Raus din Bistrița-Năsăud sau Magdalena Hîrlav din Toplița, deci din locuri de unde abia dacă te așteptai să răsară schiori. Aici se confirmă, pe de altă parte, valoarea competițiilor de masă, de talia „Daciadei" de iarnă. Intențiile noastre devin vizibile și în următorul exemplu. De 15 ani nu s-au mai ținut concursuri de sărituri pe schiuri de anvergură ; acum, am reomologat trambulina de la Borșa și un lot de 15 tineri se află în pregătire sub conducerea antrenorilor Ștefan Moșa din Odorhei și Vladimir Todașcă chiar din Borșa. Opțiunea nouă pentru schi poate fi demonstrată și prin faptul că **Biroul federal nu mai asumă o vagă și globală răspundere, ci și-a împărțit sarcinile membrilor săi :** Mihai Bâră se ocupă de schiul alpin, Alexandru Forțu — de fond, Virgil Teodorescu — de sărituri. Jocurile Olimpice de iarnă din 1984, de la Sarajevo, oricît ar părea de depărtate, sînt de fapt foarte aproape. Spre deosebire de opiniile care exprimă o prioritate a participărilor la concursurile din străinătate, eu cred că ordinea firească este : ÎNTÎI ÎNVĂȚAM ACASĂ ȘI PE URMĂ OBȚINEM REZULTATE AFARĂ ! Sigur că pot confirma importanța prezenței la concursurile de schi din țările socialiste, contînd pentru Cupa Europei. Pot de asemenea confirma că vom face un schimb de experiență cu fondiștii din R. D. Germană. Dar, pînă atunci, să ne ocupăm de ceea ce e acasă. În 1980 vom împărți materiale în valoare de 2 milioane lei cluburilor școlare din țară. Vom echipa elevii claselor I și a II-a din Petroșani, cînd urcă în vacanță în Paring. Astfel, nădăjduim să înmulțim numărul profesorilor care pregătesc, cu abnegație și pasiune, noi schiori de valoare. Așa i-am cîștigat pentru sportul nostru pe profesorii Adalbert Gyulai din Gheorgheni, Ștefan Borbath din Miercurea Ciuc, Gheorghe Cioacă din Șirnea. Din păcate, la singura noastră unitate școlară specializată, la Liceul din Predeal, găsim nefireasca situație ca 7 din cei 9 profesori să fie specializați în schi alpin și ca un bun expert în probe alpine (Liviu Predeleanu) să fie nevoit să predea... schiul de fond ! Nu e în intenția mea să absolv federația de slăbiciunile ei. Noi înșine **n-am reușit să asigurăm controlul procesului de pregătire la secții, pe teren, nu în ședințele plenare.** Nu am dus la bun sfîrșit organizările de concursuri, lipsindu-i pe arbitri de un curs de perfecționare. Ar trebui poate să facem mai mult pentru **scoaterea loturilor din Poiana Brașov și să transferăm centrul de greutate al activității noastre în locuri mai propice muncii concentrate,** — măcar pentru probele de fond — poate în platoul Piatra Arsă, în Semenic, la Harghita-Băi, la Izvorul Mureșului, la Bușteni. E semnificativ, în acest sens, faptul că în calendarul sezonului 1980 peste 80 la sută din concursuri s-au disputat în județul Brașov și doar ocazional (unele) prin alte părți..."

Parcurgerea răspunsurilor primite la întrebările redacției ne îngăduie nu numai un bilanț, ci și o inventariere a problemelor, identificarea măsurilor de luat.

Firește că, în perspectivă, dincolo de constatarea unei serioase rămîneri în urmă în sporturile de iarnă, importantă devine **modalitatea prin care schiul românesc își poate asigura participarea onorabilă la Jocurile Olimpice din 1984, de la Sarajevo.**

Concluziile mesei noastre rotunde sînt cu atît mai presante cu cît — trebuie s-o spunem deschis — **s-a și pierdut de fapt o primă etapă din noul ciclu olimpic hivernal, tocmai sezonul care s-a încheiat, fără ca schiul nostru să se fi integrat într-un program riguros de pregătire olimpică** de lungă durată, care presupune nu numai stabilirea obiectivelor, ci și numirea cadrului, determinarea mijloacelor materiale și tehnice, inițierea unui proces perpetuu de selecție, asigurarea asistenței științifice, realizarea propriu-zisă a instruirii și antrenamentelor etc.

Trebuie, în consecință, să ne socotim la **un început de drum, care impune hotărîre și curaj în modernizarea concepției, a structurilor, a bazei materiale a schiului nostru.** Sigur că totul dintr-o dată nu se va putea obține, este nevoie **de rezolvări în etape și din mers.**

● **LĂRGIREA BAZEI DE MASĂ** — prevăzută ca o sarcină inițială în Programul de dezvoltare a sportului nostru — merge mînă în mînă cu impozantele investiții din stațiunile de sporturi de iarnă. La acestea se adaugă, fără îndoială, **rezultatele apreciabile din edițiile de iarnă ale competiției sportive naționale „Daciada".** Într-o recentă listă de sportivi depistați pe această cale figurează și 30 de schiori.

● Concomitent ar fi trebuit să crească **ACTIVITATEA DE NIVEL REPUBLICAN A SECȚIILOR DE SCHI.** Din păcate, această cerință nu a fost încă respectată. Sîntem încă tributari unui „schi de cabană", caracterizat printr-un **slab proces de instruire, condus după metode învechite, mediocre, fără teste, fără norme** (cele care domină și dau calitate, de pildă, în activitatea unor discipline ca luptele, în caiac-canoe, gimnastică etc.).

● **VOLUMUL PREGĂTIRILOR SPECIFICE** nici nu se apropie măcar de cel al exigențelor mondiale. În cadrul secțiilor, dar și la loturi, se muncește, în mare măsură, la întîmplare, fără orizont, fără pasiune și adesea chiar fără sîrguință.

● **OPERAȚIILE DE SELECȚIE vizează un cadru redus.** Deși Programul prevedea testarea anuală a peste 30.000 de copii și juniori, acțiunile efective de triere au fost debile, insuficiente cantitativ și calitativ. Această constatare a fost confirmată și de Centrul de medicină sportivă, care consideră necorespunzătoare calitățile celor aleși, de pildă, pentru probele de fond.

Dacă la Lake Placid, în urma insucceselor lor, specialiștii francezi — deși cu bogată tradiție în schiul mondial — au recunoscut o întîrziere mare în raport cu metodica modernă, nu trebuie să ne jenăm noi înșine să admitem că avem de ales căi noi în schi.

● **CĂI NOI,** în primul rînd în **domeniul organizatoric.** Trebuie, de pildă, să reparăm greșeli ca aceea de a se fi acceptat ca județul Prahova (tocmai acolo unde sînt pîrtiile internaționale omologate !) să cedeze prioritatea schiului în favoarea altor discipline...

● **Mult mai mult se așteaptă din partea organelor locale cu atribuții în sport,** prea obișnuite să se bizuie numai pe inițiativele de la centru și să nu realizeze nici măcar lucrurile mărunte care le-ar sta la îndemînă (cum ar fi simple amenajări, o baracă, în locuri cu frecvente concursuri, la Fundata, în Poiana Mică etc). Nu în ultimul rînd, s-ar cere **o mai strictă coroborare a problemelor schiului de performanță cu cele ale schiului de agrement.**

Sîntem convinși că — în virtutea gustului popular crescînd pentru schi și al recunoscutei capacități de mobilizare a organizațiilor noastre sportive — **un efort sistematic și convergent poate avea ca rezultat reapariția schiului românesc la Jocurile Olimpice de iarnă, în 1984, cu sportivi talentați, la nivelul așteptat al performanțelor internaționale.**

Victor BĂNCIULESCU
Paul IOVAN

Pe lacul Snagov se vislește din nou

SANDA TOMA ȘI COLEGELE SALE MAI GRĂBITE CA-N ALTE PRIMĂVERI...

Schifurile alunecă din nou pe lacul Snagov, tot timpul, fără zăbavă, mai ales într-o zi ca aceasta, de „calm plat" și fără un noruleț pe tot întinsul cerului. Pe unul din ele vislește campioana lumii. Este greu s-o urmărești ; acum apare și în cîteva clipe n-o mai zărești. Mișcările îi sînt puțin precipitate. Pare grăbită. Din cauza programului, destul de încărcat ?... Este doar același, în fiecare zi. Ne lămurește pe dată profesorul **Cornel Răduț,** reprezentantul Centrului de cercetări științifice în valorosul colectiv de tehnicieni, care prepară „escadra olimpică" pentru Jocurile de la Moscova.

„Nu numai Sanda Toma este grăbită în aceste zile. Priviți la dubloul veșnic medaliat al Elenei Oprea și Floricăi Dospinescu, la barca marilor speranțe condusă de Olga Homeghi și Valeria Roșca, la ambarcațiile de patru și de opt. Am ieșit pe lac cu trei săptămîni mai tîrziu. Firește, nu am așteptat cu mîinile în sîn să se topească gheața. Fetele au lucrat tot timpul la bac, dar parcă nu e același lucru. Acum însă se simt în largul lor".

Tragem și noi cu șalupa, la mal, prilej să mai schimbăm o vorbă, să mai aflăm cîte ceva despre aceste fete minunate, care au ridicat pe culmi înalte gloria canotajului românesc în toamna trecută, la Bled.

Olga Homeghi și Valeria Roșca *sau dubloul marilor speranțe*
Foto : Dragoș NEAGU

Dar este atît de greu. Ambarcațiile sosesc la mal cu aproape 20 de minute mai tîrziu decît ora fixată. Nu le-a cerut nimeni acest lucru, dar cele mai bune ramere și vislașe ale țării au și învățat lecția dură a marii performanțe și știu că fiecare mișcare în plus la un antrenament înseamnă poate un centimetru, o sutime de secundă cîștigate, în disputa lor directă cu marile campioane de pe mapamond. Vin pe rînd și-și rînduiesc bărcile, își scutură stropii de apă, își aranjează ținuta, coafura (ca orice femeie ce se simte privită) și apoi dispar.

Ultima, care acostează este șalupa antrenorului emerit **Victor Mociani,** cu aerul unui veritabil „lup de mare", ars de soare de pe acum și veșnic îngîndurat, mereu nemulțumit. Are o încredere totală în **Stelian Petrov, Gheorghe Gheorghiu, Maria Drăghici** sau **Ion Boicu,** cu care colaborează de minune. Dar ochii săi urmăresc tot timpul, iar în minte calculele nu încetează. Așa a ajuns anul trecut Sanda Toma dintr-un dublou, pe o barcă de simplu, așa au revenit în această primăvară Angelica Aposteanu și Elena Catană în barca de opt.

Nici de la el nu vom afla prea mult. Parcă toată lumea s-a înțeles să se închidă sub o carapace, pe care să n-o deschidă decît în preajma startului olimpic, atunci cînd practic zarurile vor fi aruncate. Ne amintește, totuși, că din cele 6 finaliste la schif simplu de la campionatele mondiale din 1978, în finala de la Bled (1979) nu a mai ajuns decît bulgăroaica Velinova ! Așadar, îl preocupă acest lucru ; se gîndește, cum este și firesc, la nelipsitele surprize. **„Am pierdut trei săptămîni de lac, dar ne-am luat și măsuri de precauție. Controalele arată că ne situăm la nivelul lunii mai de anul trecut".** Ceea ce nu este deloc rău ...

Le regăsim pe fete, în treninguri, pe pista ce înconjoară terenul de fotbal, dînd ocol în alergare lentă dreptunghiului gazonat. Vrînd, nevrînd ne întoarcem însă tot la apă. Eram obișnuiți, în această perioadă de tranziție, să le urmărim pe fete în schifuri de o persoană și abia după selecție să le revedem în bărcile de concurs. Le-am regăsit însă exact în componența de la ultimele campionate mondiale. Răspunsul lui Victor Mociani vine prompt : **„Fetele pregătesc campionatele naționale de mare fond (12—13 aprilie) și apoi Regata Pancearevo. Pînă la selecție mai este încă mult..."**

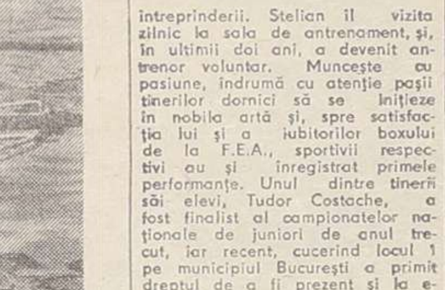
Rame și visle de aur, argint și bronz. Toate și-ar dori să ajungă pe lacul Krilatskoe, la Olimpiadă. Cine va reuși ? Încă nu am aflat, să mai așteptăm puțin ...

Adrian VASILIU

PASIUNE...

Prin 1971—72 antrenorul emerit Constantin Nour spunea despre tînărul Stelian Bătănaș că va fi un sportiv de nădejde, care va înregistra performanțe pe măsura talentului de care dispunea. Într-adevăr, juniorul de atunci a cîștigat titlul de campion național și a înregistrat o serie de victorii care-l recomandau ca pe un boxer de perspectivă. Dar o conjunctură nefavorabilă l-a făcut pe Stelian Bătănaș, ajuns senior, ca numai după cîteva partide să abandoneze sportul.

Au urmat ani de școală, de încadrare în cîmpul muncii, dar ... vechea dragoste nu se uită, după cum singur spune. Tatăl său, muncitor la F.E.A. (Fabrica de elemente automatizate) — și el fost boxer, se ocupă, în timpul liber, de secția de box a

întreprinderii. Stelian îl vizita zilnic la sala de antrenament, și, în ultimii doi ani, a devenit antrenor voluntar. Muncește cu pasiune, îndrumă cu atenție pașii tinerilor dornici să se inițieze în nobila artă și, spre satisfacția lui și a iubitorilor boxului de la F.E.A., sportivii respectivi au și înregistrat primele performanțe. Unul dintre tinerii săi elevi, Tudor Costache, a fost finalist al campionatelor naționale de juniori de anul trecut, iar recent, cucerind locul 1 pe municipiul București a primit dreptul de a fi prezent și la ediția din acest an a turneului final la Constanța, unde speră să nu mai rateze titlul de campion la categoria semimuscă. Dar, antrenorul Stelian Bătănaș își pune speranțe într-o comportare bună și a tinerilor Stere Mărgean și Ionel Marin care, la 14 ani, manifestă calități deosebite pentru acest frumos sport.

După cum ne mărturisea tînărul antrenor, un sprijin mai larg al asociației sportive de la F.E.A. ar duce la obținerea unor rezultate și mai bune.

I. PAUL

EI SÎNT CAMPIONII NOȘTRI OLIMPICI

(Urmare din pag. 1)

finală, la București. În anul următor am cîștigat și finala. Atunci m-a văzut antrenorul Ștefan Babin de la Galați și mi-a zis că ar fi bine să vin la el, pe malul Dunării, să facem o treabă, că-mi găsește și de lucru, că sînt tare, parcă ar fi știut că am dat bine la coasă, și că se aranjează, numai să vreau.

— Și ai vrut.

— *Tata a spus că pot să fac ce vreau. Fratele meu, Mihail, care a fost și el luptător, a spus că e bine ce fac. Așa am ajuns la Galați, la Industria sîrmei.*

— A fost greu ?

— *Ba bine că nu. Am lucrat în trei schimburi, ca trefilor. N-am lipsit la antrenamente, că eram obișnuit încă de acasă să dorm puțin și să sar din pat cînd sună cocoșul, adică ceasul.*

— Ai urcat repede ?

— *Foarte repede. În vreo patru finale m-am bătut și cu fratele meu Mihail, care era cu 9 ani mai mare. În '62, la Timișoara, eu am venit pe primul loc, el pe doi.*

— V-ați luptat... frățește ?

— *Am cîștigat prin tuș. Dar tot frățește se cheamă.*

— Cîte titluri naționale ai Martine ?

— *18. Am vrut eu să ajung la 20, dar nu s-a putut. Am făcut o luxație și s-a „rupt" seria.*

— Amintește-ne seria de la Olimpiadă.

— *La Olimpiadă, în loc să umblăm de colo pînă colo, de la Mar del Plata la Tokio, ne-am adunat toți laolaltă. La început s-a prezentat japonezul, apoi a venit turcul, a urmat cel din R.F.G., m-am bătut și cu bulgarul, cu ungurul și am cîștigat medalia de aur după ce am trecut și de sovietic.*

— Crezi, Martine, că e cea mai bună performanță a ta ?

— *Așa s-ar părea. Dar eu mă gîndesc că parcă e mai ceva să lupți 18 ani, ba chiar mai mult, și să nu obosești.*

— Mai e cineva în familie luptător ?

— *A mai încercat Costel, dar n-a prea mers. De puternic însă e foarte puternic. Acum are 27 de ani, lucrează la Circul de stat și ține pe umeri vreo trei, adică vreo 200 de kile.*

— Ce face Mihail, fratele mai mare ?

— *E economist, foarte priceput.*

— Ascultă, Martine, spune-mi și mie pe cine ai alege între Mitică Pîrvulescu și Berceanu ?

— *Mitică a fost un tehnician ce nu s-a văzut. Berceanu a avut și tehnică, și viteză. Palmares au amîndoi, Ghiță mai bun, parcă. Dacă însă Constantin Alexandru ia aurul la Moscova, îl urc pe podium între ceilalți doi. Am credința că Alexandru e parcă mai ambițios ca primii doi.*

— Ce planuri ai ?

— *Aș vrea să fac să mai răsară ceva copii pe salteaua mea de la Dinamo. Aștept, cum se face vremea mai bună, să iau cîțiva băieți mai tineri, să dăm o raită pe la Vișani, să facem o demonstrație, să adunăm toți copiii din sat, la început să se uite, iar apoi să-i punem la trîntă, ca să vedem care pe care. Eu am plecat acum 22 de ani și nici nu prea am avut timp să vin gospodărește acasă, să rămîn mai multă vreme. A venit momentul să caut la Vișani cîțiva băieți care să-l bată pe Ene Daniel. A venit momentul să cam fac și eu ce a făcut nea Ștefan Babin. El a pus ochii pe Nicu Martinescu, eu mă simt dator să găsesc, la rîndu-mi, un Martin Niculescu sau Gheorghe Ion, ca să se lege bine șirul, să-l duc plocon lui nea Ion Corneanu, că pe la el trec toate și e tare bine că trec...*